

Sygn. akt XIII U 267/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący	SSO Rafał Młyński
Protokolant:	sekr. sądowy Weronika Stopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2016 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z odwołania **S. C.**

przeciwko **Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. o wysokość emerytury policyjnej**

na skutek odwołania S. C.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

z dnia 22 września 2015 r. nr (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od odwołującego S. C. na rzecz Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XIII U 267/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 października 2016 roku

Decyzją z 22 września 2015 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin ponownie ustalił wysokość emerytury policyjnej S. C. od 1 października 2015 r. po otrzymaniu informacji o przebiegu służby nr (...) wydanej przez Instytut Pamięci Narodowej (k. 29 akt rentowych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył S. C. wskazując, iż w spornym okresie od 1 stycznia 1984 r. do 31 lipca 1990 r. był funkcjonariuszem Milicji Obywatelskiej, nie zaś funkcjonariuszem organów bezpieczeństwa państwa.

Odwołujący podkreślił, iż odmawiał wielokrotnie przejścia do struktur Służby Bezpieczeństwa, co uniemożliwiało mu awansowanie, nagradzanie, wzrost uposażenia (k. 2-6 akt sprawy).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych argumentując, że zaskarżona decyzja jest prawnie oraz faktycznie uzasadniona (k. 7-9 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Decyzją z 31 marca 2009 r. organ rentowy ustalił S. C., ur. (...), prawo do emerytury policyjnej na poziomie 74,67% podstawy wymiaru. Emerytura podwyższona została o 15% podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą (decyzja, k. 13 akt rentowych).

Instytut Pamięci Narodowej w dniu 22 lipca 2015 r. wystawił informację o przebiegu służby odwołującego w organach bezpieczeństwa państwa nr (...), w której potwierdził, że skarżący w tych organach pełnił służbę od 1 stycznia 1984 r. do 31 lipca 1990 r. Powyższy okres organ uwzględnił w zaskarżonej decyzji z 22 września 2015 r. o ponownym ustaleniu wysokości świadczenia odwołującego należnego mu od 1 października 2015 r. Za ten okres służby w wymiarze 6 lat i 7 miesięcy podstawa wymiaru świadczenia odwołującego wyliczona została przy użyciu wskaźnika 0,7% za każdy rok służby. Z załącznika do decyzji z 22 września 2015 r. wynika, że do wysługi emerytalnej odwołującego przyjęto jeszcze inne okresy. W decyzji tej pozwany organ ustalił świadczenie emerytalne odwołującego na poziomie 61,16% podstawy wymiaru. Emerytura podwyższona została o 15% podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą (decyzja, k. 29 akt rentowych).

Ze szczegółowej informacji o przebiegu służby sporządzonej przez Instytut Pamięci Narodowej na podstawie akt osobowych odwołującego IPN R. 407/1 wynika, że odwołujący rozpoczął służbę w organach Milicji Obywatelskiej od 16 czerwca 1983 r. W okresie od 1 stycznia 1984 r. skarżący pełnił służbę w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w T. na stanowisku technika sekcji radiowej Wydziału Łączności. Od 16 września 1985 r. pozostawał w dyspozycji Szefa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w T. z wykonywaniem obowiązków technika sekcji radiowej Wydziału Łączności. Od 1 grudnia 1986 r. służył w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w T. na stanowisku technika sekcji radiowej Wydziału Łączności na etacie naczelnika Wydziału Prewencji. Od 1 maja 1988 r. pełnił służbę w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w T. na stanowisku technika sekcji radiowej Wydziału Łączności na etacie starszego inspektora Wydziału IV SB. Od 1 czerwca 1988 r. służył w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w T. na stanowisku technika sekcji radiowej Wydziału Łączności na etacie naczelnika Wydziału (...). Od 1 grudnia 1989 r. do 31 lipca 1990 r. pełnił służbę w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w T. na stanowisku technika sekcji radiowej Wydziału Łączności na etacie inżyniera sekcji przewodowej Wydziału Łączności (szczegółowa informacja o przebiegu służby, k. 34, 35 akt sprawy).

Odwołujący nie kwestionował powyższego przebiegu służby wskazując, że nie miał wiedzy o pozostawaniu na wolnych etatach naczelnika Wydziału Prewencji, ani starszego inspektora IV Wydziału SB, ani Naczelnika Wydziału (...). Skarżący nie był zapoznawany z rozkazami, które potwierdzały powyższe. Skarżący w spornym okresie służby pracował w komórce organizacyjnej pionu łączności, gdzie naprawiał radiotelefony w samochodach, stacyjne w budynkach, anteny, maszty antenowe, które według jego wiedzy służyły WUSW -Milicji Obywatelskiej (zeznania S. C., k. 47, 48 akt sprawy).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w aktach osobowych odwołującego nadesłanych przez Instytut Pamięci Narodowej oraz w aktach emerytalnych, a także na podstawie zeznań odwołującego. W ocenie Sądu treść dokumentów nie budzi wątpliwości, nie były one także kwestionowane przez żadną ze stron. Zdaniem Sądu zeznania odwołującego co do zasady korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Zeznania te są jednak subiektywne i ukierunkowane na osiągnięcie pozytywnego rozstrzygnięcia sądowego, w zakresie, w jakim odwołujący podnosił, iż nie miał wiedzy o pozostawaniu funkcjonariuszem Wydziału Łączności WUSW w T., albowiem z akt osobowych skarżącego wynika, iż samodzielnie potwierdzał on tę okoliczność. Z poważnych względów Sąd oddalił wniosek odwołującego

o przeprowadzenie dowodu z zeznań wnioskowanych świadków, którzy współpracowali ze skarżącym w pionie łączności, albowiem okoliczność służby skarżącego w tym pionie nie budziła wątpliwości w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Powyższy przebieg służby znajduje potwierdzenie w aktach osobowych odwołującego nadesłanych przez Instytut Pamięci Narodowej. Z karty ewidencyjnej funkcjonariusza i dokumentacji osobowej S. C. wynika, iż w okresie od 16 września 1985 r. do 30 listopada 1986 r. pozostawał w dyspozycji Szefa WUSW w T. z wykonywaniem obowiązków technika Sekcji Radiowej Wydziału Łączności. Fakt służby odwołującego w tym okresie w Wydziale Łączności potwierdzają zapisy znajdujące się w opiniach służbowych za okres 1984-1985 r. (k56-57), jak również 1985-1986 r. (k. 65-66) podpisanych przez ppłk inż. S. S. Naczelnika Wydziału Łączności WUSW w T., w których wymienione jest stanowisko S. C. jako technika Sekcji Radiowej Wydziału Łączności. Ponadto w aktach osobowych znajdują się raporty (k. 54, 69) oraz oświadczenie (k. 59) sporządzone i podpisane przez skarżącego jako - technika Wydziału Łączności. W wydanym przez ppłk. I. S. S. Naczelnika Wydziału Łączności WUSW w T. zaświadczeniu z 30 czerwca 1986 r. w rubryce zajmowane stanowisko – jednostka organizacyjna wpisano: technik Wydziału Łączności WUSW T. (k. 68).

Według Sądu ten materiał dowodowy jest przekonujący oraz rzetelny. Dlatego uznać go należało za wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. C. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy prawidłowo niekwestionowany okres służby skarżącego w pionie łączności został zakwalifikowany jako służba w organach bezpieczeństwa państwa.

Z dniem 16 marca 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2009 r. Nr 24, poz. 145), która wprowadziła do powoływanej ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. przepis art. 15b, określający zasady obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.).

Zgodnie z brzmieniem art. 15b ust. 1 powołanej wyżej ustawy, w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944/1990 oraz treści tych dokumentów i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi:

- 1) 0,7% podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990;
- 2) 2,6% podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz pkt 2-4.

Z kolei art. 15b ust. 2 stanowi, że przepisy art. 14 i 15 stosuje się odpowiednio.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym akt osobowych skarżącego nadesłanych przez IPN wynika, iż S. C. w okresie od 1 stycznia 1984 r. do 31 lipca 1990 r. był funkcjonariuszem Wydziału Łączności Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w T.. W ocenie Sądu, zważywszy na treść uchwały Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 14 października 2015 r., sygn. III UZP 8/15, prawidłowo okres tej służby został zakwalifikowany jako okres służby

w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

Na wstępie podnieść należy, iż żadna z powołanych wyżej ustaw nie uzależnia zastosowania przepisu art. 15b ust. 1 pkt 1 od oceny charakteru służby w organach bezpieczeństwa, to jest pełnienia służby na określonym stanowisku czy wykonywania określonych czynności lub zadań. Warunkiem zastosowania przepisu art. 15b ust. 1 pkt 1 jest tylko ustalenie, że odwołujący pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, a nie ocena jej charakteru. Ustawodawca nie uzależnił bowiem zastosowania przelicznika 0,7% podstawy wymiaru od zakresu obowiązków i faktycznie wykonywanych działań na stanowisku pracownika - służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990, a jedynie od samego faktu zatrudnienia w organach bezpieczeństwa państwa.

W art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.) wskazano, że organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu ustawy, są instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych. Zgodnie zaś z art. 5 ust. 3 ustawy jednostkami Służby Bezpieczeństwa, w rozumieniu ustawy, są te jednostki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, oraz te jednostki, które były ich poprzedniczkami. Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz. U. z 1999 r. Nr 51, poz. 526 ze zm.) z chwilą utworzenia UOP - Służba Bezpieczeństwa została rozwiązana. Zgodnie z art. 130 w zw. z art. 137 wyżej wskazanej ustawy Urząd Ochrony Państwa utworzony został w dniu 10 sierpnia 1990 r.

Istniejące w latach 1983 - 1990 Wojewódzkie Urzędy Spraw Wewnętrznych, stanowiące jednostki terenowe Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, podlegały Komendzie Głównej Milicji Obywatelskiej w zakresie działań MO oraz kierownictwu Służby Bezpieczeństwa MSW w zakresie działań SB.

Zarząd Łączności MSW oraz jego odpowiedniki terenowe, czyli Wydziały Łączności w WUSW, zostały zaliczone w skład Służby Bezpieczeństwa na mocy Zarządzenia nr 098/83 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zakresu działania członków Kierownictwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (vide k. 42 akt sprawy). Jak wynika z § 10 zarządzenia Szef Zabezpieczenia Operacyjnego nadzorował m. in. Zarząd Łączności, zajmował się problematyką informatyki w MSW. Postanowienia tego zarządzenia powodują, że Zarząd Łączności został włączony do Zabezpieczenia Operacyjnego, czyli Służby Bezpieczeństwa. W piśmie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 2 stycznia 1984 r. skierowanym do wszystkich Szefów Wojewódzkich (Stołecznych) Urzędów Spraw Wewnętrznych czytamy: "zgodnie z decyzją Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 grudnia 1983 r. - proszę o podporządkowanie wydziału łączności do bezpośredniego nadzoru zastępcy szefa wojewódzkiego (stołecznego) urzędu spraw wewnętrznych d.s. Służby Bezpieczeństwa". W notatce z dnia 25 czerwca 1984 r. sporządzonej przez Biuro Organizacyjno-Prawne MSW, dotyczącej propozycji podziału jednostek organizacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na jednostki Służby Bezpieczeństwa oraz jednostki Milicji Obywatelskiej, jako przyczynę podporządkowania Wydziałów Łączności WUSW (równorzędnych) bezpośredniemu nadzorowi zastępcom szefów Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych ds. Służby Bezpieczeństwa podano "określone warunki społeczno - polityczne kraju i potrzeby operacyjno - techniczne Służby Bezpieczeństwa. Sprawa łączności nabrała bowiem w ostatnim czasie szczególnie ważnego znaczenia w działaniach tej służby. Pion łączności dysponuje odpowiednim potencjałem techniczno-kadrowym i stanowi legendę dla działań na zewnątrz pionów operacyjno-technicznych Służby Bezpieczeństwa". Dalej w notatce tej podano, że przykładowo: Zarząd Łączności i (...) podporządkowane zostały, w oparciu o zarządzenie nr 098/83 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 grudnia 1983 r., odpowiednio Szefowi Zabezpieczenia Operacyjnego MSW i Szefowi Służby Bezpieczeństwa MSW i tym samym jednostki te znalazły się w grupach jednostek organizacyjnych MSW stricto Służby Bezpieczeństwa, przy czym

faktycznie znalazły się pod ich nadzorem. Natomiast formalno-prawnie funkcjonariusze dalej pełnią w nich służbę jako funkcjonariusze Milicji Obywatelskiej. Dlatego też zaliczono do Służby Bezpieczeństwa m. in. Zarząd Łączności.

Do przedstawionej propozycji podziału jednostek organizacyjnych Minister Spraw Wewnętrznych żadnych uwag nie zgłosił zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Dyrektora Gabinetu Ministra w piśmie z dnia 29 czerwca 1984 r. Ponadto, na mocy zarządzenia nr 011/85 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 lutego 1985 r. w sprawie zakresu działania członków kierownictwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Szefowi Zabezpieczenia Operacyjnego podporządkowano m.in. Zarząd Łączności - § 10 zarządzenia. Także w zarządzeniu nr 051/85 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 lipca 1985 r. w sprawie zakresu działania członków kierownictwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz w zarządzeniu nr 041/89 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 maja 1989 r. w sprawie powierzenia podsekretarzom stanu i szefom służb MSW niektórych zadań Ministra Spraw Wewnętrznych, w § 10 podano, iż Szefowi Zabezpieczenia Operacyjnego podlega m.in. Zarząd Łączności. Natomiast w zarządzeniu nr 097/89 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 listopada 1989 r. w sprawie podziału zadań pomiędzy członków kierownictwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w § 10 podano, iż Szef Zabezpieczenia Operacyjnego sprawuje nadzór nad m.in. Zarządem Łączności.

Zdaniem Sądu, powyższe dokumenty pozwalają na jednoznaczne ustalenie, że Wydział Łączności WUSW, w którym pełnił służbę odwołujący, został już w grudniu 1983 r. włączony w struktury Służby Bezpieczeństwa. Wynika to wprost z powołanego wyżej pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 2 stycznia 1984 r. skierowanego do wszystkich Szefów Wojewódzkich (Stołecznych) Urzędów Spraw Wewnętrznych, które powołuje się na decyzje Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 grudnia 1983 r. zgodnie, z którą nastąpiło owo podporządkowanie. Ulokowanie Wydziałów Łączności w strukturze Służby Bezpieczeństwa wynika także z decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 kwietnia 1989 r. w sprawie przekazania szefom WUSW niektórych uprawnień dotyczących przenoszenia stanowisk etatowych funkcjonariuszy SB i MO pomiędzy podległymi jednostkami i komórkami organizacyjnymi. W załączniku do tej decyzji stanowiącym o kryteriach określających rodzaje i liczbę stanowisk Wydział Łączności został wymieniony jako jednostka Służby Bezpieczeństwa. Podkreślenia wymaga, że Zarząd Łączności oraz jego terenowe ogniwa, a więc Wydziały Łączności WUSW zostały jeszcze wymienione w Zarządzeniu Nr 043/90 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 maja 1990 r. w sprawie zaprzestania działalności Służby Bezpieczeństwa, wydanym w oparciu o delegację ustawową zawartą w art. 129 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa. W § 6 pkt 1 tego aktu zarządzone, iż zadania realizowane przez m. in. Zarząd Łączności oraz ich ogniwa terenowe, pozostają niezmienione, do czasu zakończenia reorganizacji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Na mocy art. 130 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa Minister Spraw Wewnętrznych miał zorganizować Urząd Ochrony Państwa w ciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy. Natomiast jak stanowił art. 129 ustawy "Z chwilą utworzenia Urzędu Ochrony Państwa Służba Bezpieczeństwa zostaje rozwiązana a dokumenty, mienie oraz etaty pozostające dotychczas w dyspozycji Służby Bezpieczeństwa Minister Spraw Wewnętrznych przekaże nowo utworzonym organom centralnym, zgodnie z ich kompetencjami".

Wobec rozwiązania Służby Bezpieczeństwa zadania realizowane przez dotychczasowy Zarząd Łączności i tego jednostki terenowe, nie były już realizowane w dotychczasowych strukturach a nowych, powstałych po transformacji. Utworzenie nowych jednostek organizacyjnych w Urzędzie Ochrony Państwa oraz Komendzie Głównej Policji, które przejęły zadania dawnego Zarządu Łączności i podległych mu terenowych jednostek organizacyjnych (w ramach rozdzielenia kompetencji, o czym mowa w art. 129 ust. 2, art. 130 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa), nie oznacza zachowania ww. jednostek w dotychczasowym, niezmienionym stanie formalno-prawnym.

O rozwiązaniu w 1990 r. Zarządu Łączności jako jednostki centralnej Służby Bezpieczeństwa w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych świadczy treść rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1990 r. w sprawie nadania statutu organizacyjnego Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (Dz. U. Nr 49, poz. 288). Rozporządzenie to Zarządu Łączności w nowo utworzonych strukturach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych już nie wymienia, co jednoznacznie wskazuje na likwidację tego pionu Służby Bezpieczeństwa w "chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa" (art. 2 ust. 3 ustawy o ujawnianiu informacji z dnia 18 października 2006 r.). Likwidacja Zarządu Łączności oznacza też likwidację jego ogniw terenowych, czyli Wydziałów Łączności jako organów terenowych służby

bezpieczeństwa. Wskazane wyżej regulacje w sprawie organizacji pionu łączności w strukturze Ministerstwa Spraw Wewnętrznych stały się dla Instytutu Pamięci Narodowej podstawą do zakwalifikowania służby w Zarządzie Łączności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz w terenowych komórkach tego pionu jako służby w organach bezpieczeństwa państwa w myśl art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

W świetle wyżej powołanych dokumentów informacja Instytutu Pamięci Narodowej o przebiegu służby odwołującego nr (...) z 22 lipca 2015 r. znajduje prawne uzasadnienie. Oznacza to, że skarżący w spornym okresie od 1 stycznia 1984 r. do 31 lipca 1990 r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa. Ustalenia tego nie niweczą dokumenty znajdujące się w aktach osobowych, z których, wynika, że skarżący był w spornym okresie funkcjonariuszem Milicji Obywatelskiej, jak również pozostawał na wolnych etatach w innych jednostkach. W myśl art. 1 ustawy z dnia 31 lipca 1985 r. o służbie funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej Ministrowi Spraw Wewnętrznych podlegała zarówno Służba Bezpieczeństwa, jak i Milicja Obywatelska, zaś wedle przepisu art. 22 ust. 1 tej ustawy, stopnie Milicji Obywatelskiej nadawano zarówno funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa, jak i Milicji Obywatelskiej w drodze mianowania. Oznacza to, że funkcjonariusze Służby Bezpieczeństwa mieli nadawane takie same stopnie oznaczane jako stopnie MO.

Zdaniem Sądu, zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia, że odwołujący pełnił w spornym okresie służbę w organach bezpieczeństwa ma ustalenie oparte na analizie powołanych wyżej aktów prawnych, z których wynika jednoznacznie, że Wydział Łączności WUSW, w którym pełnił służbę odwołujący, stanowił jednostkę terenową Zarządu Łączności, nad którą to jednostką terenową bezpośredni nadzór sprawował zastępca szefa Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych ds. Służby Bezpieczeństwa i która to jednostka terenowa była jednostką Służby Bezpieczeństwa. Zarząd Łączności jako jednostka organizacyjna SB w MSW i tym samym jego jednostki terenowe podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa. Dlatego też służba pełniona przez odwołującego w Wydziale Łączności Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w T., będącym jednostką terenową Zarządu Łączności jako jednostki centralnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, była służbą w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 maja 2014 r., sygn. akt III AUa 3740/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 sierpnia 2014 r., sygn. III AUa 1098/13). Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 14 października 2015 roku (sygn.. akt III UZP 8/15): „Dyspozycja mawianej normy prawnej skierowana jest zatem do wszystkich osób będących adresatami ustawy zaopatrzeniowej, które pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa. Punkt ciężkości został bowiem przeniesiony ze statusu personalnego funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa na status jednostki organizacyjnej, w jakiej pełniona była służba.” W niniejszej sprawie, nie ma wątpliwości, mimo, że odwołujący był na etacie naczelnika Wydziału (...), to służbę pełnił, jako technika sekcji radiowej, w Wydziale Łączności. Natomiast od 1 grudnia 1989 r. do 31 lipca 1990 r. pełnił służbę w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w T. w Wydziale Łączności na stanowisku technika sekcji radiowej (na etacie inżyniera sekcji przewodowej).

Wobec powyższego, przy ustalaniu wysokości emerytury policyjnej odwołującego, pozwany organ prawidłowo zastosował wskaźnik podstawy wymiaru w wysokości 0,7% za każdy rok jej pełnienia, jak stanowi art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym z dnia 18 lutego 1994 r.

Wbrew twierdzeniom odwołującego, o pełnieniu służby w organie bezpieczeństwa państwa decyduje jedynie kwalifikacja danej jednostki jako organu bezpieczeństwa państwa. Także wskazana przez odwołującego okoliczność, że po dniu 31 lipca 1990 r. nadal pełnił służbę w Wydziale Łączności, ale ulokowanym w Komendzie Miejskiej Policji, nie zmienia kwalifikacji Wydziału Łączności WUSW w T. w spornym okresie jako organu bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy o ujawnianiu informacji, skoro - co zostało wykazane wyżej - Zarząd Łączności MSW i jego jednostki terenowe (Wydziały Łączności) został rozwiązany wraz z utworzeniem Urzędu Ochrony Państwa.

Zważywszy na powołane wyżej regulacje prawne, w ocenie Sądu zaskarżona decyzja pozwanego organu jest prawidłowa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w pkt. 1. sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego strony pozwanej orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i § 11 ust. 2 oraz § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

Zgodnie bowiem z ogólną zasadą wynikającą z art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę, a taką w niniejszej sprawie jest odwołujący, ma obowiązek zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowej obrony. W myśl art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Wobec tego, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw by uznać, że w niniejszej sprawie zachodzą okoliczności

do zastosowania tego przepisu, Sąd uznał, że odwołujący jest w stanie ponieść wydatek w wysokości 180 zł, tj. kwotę jaką zasądzone tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego strony pozwanej. Zdaniem Sądu otrzymywane przez odwołującego świadczenie (4.392,26 zł brutto) pozwala mu na uiszczenie takiej kwoty. Nadto, odwołujący wnosząc sprawę do sądu musiał się liczyć z tym, że w przypadku przegrania sprawy będzie zobowiązany do poniesienia takiego wydatku.

SSO Rafał Młyński

(...)